

sig ikke bebrejde den højtærede Minister, men saa skal Partiets Blade blot erkende, at det er noget andet, man nu vil, at Venstre ikke er det samme Parti overfor de gamle, som det var tidligere, idet Partiet nu vil indføre visse Besparelser, som kommer til at gaa ud over de gamle.

Endvidere siger den højtærede Minister, at det var demagogisk Tale at tale om dette Tog af fattige gamle, som drager fra København ud i Landet. Her har vi atter et Eksempel paa, hvorledes Ministeren omgaas med Sandheden. Jeg har i min vildeste Fantasi aldrig tænkt mig, at de gamle skulde drage fra det socialdemokratiske København ud i Landet. Nej, havde jeg tænkt mig noget, saa har det været, at Toget vilde gaa den modsatte Vej. Det er da givet, thi man kommer ikke bort fra, at naar der indføres et frit Skøn for Kommunerne, og en Kommune vedtager efter Lovens § 6, 1ste Stykke, at ville yde et 5 eller 10 pCts. Tillæg, eller hvor højt den nu vil gaa op, og Kommunen ved Siden af vedtager at yde det dobbelte, saa vil de gamle skynde sig med at rejse fra den ene Kommune over til den anden, hvor de faar saa meget mere — det er da ganske menneskeligt. Det var i denne Forbindelse, jeg sagde, at man drev de gamle til at spejde ud over Landet for at se, hvor der var bedst at bo, hvor de fik mest, og det var det, jeg vilde undgaa, navnlig nu, da vi har faaet en bedre Ordning paa det Punkt.

Naar den højtærede Minister taler om Folkeforsikring, fremsætter han en, skulde man synes, klar Erklæring. Han siger: Jeg har aldrig paa mit Partis Vegne erklæret, at vi vil afløse Aldersrenten med en Folkeforsikring. Jeg glædede mig over denne Udtalelse, thi jeg synes, den var ren og klar, og tænkte: Saa staar Venstre da i alt Fald fast paa dette Standpunkt, selv om det ganske vist ikke paa nogen Maade stemmer overens med den højtærede Ministers Ord ved Lovforslagets Fremsættelse, idet Ministeren den Gang udtrykkelig sagde følgende, som jeg med Formandens Tilladelse skal oplæse: „Jeg maa sige, jeg anser det for muligt hurtigt at naa til en yderligere Lettelse af Statens og ganske særlig Kommunernes Byrde paa dette Omraade, at en Folkeforsikring sandsynligvis baseret paa Tanker, som er fremsat“ . . . o. s. v. o. s. v. Det vil med andre Ord sige, at der er Ministeren inde paa at bebude en Folkeforsikring, og det varede da heller ikke længe, inden han kom tilbage til Folkeforsikringen, og saa blev der i Grunden kun dette tilbage, at han vilde ikke afløse

hele Aldersrenten, men kun en Del af den, ja, inden han sluttede, var man endda ikke klar over, om det ikke var hele Aldersrenten, der skulde afløses af en Folkeforsikring. Og det maa ske, siger han, enten ved at paalægge Befolkningen en Kopskat eller ved at faa Pengene ind paa anden Maade — Navnet gør ikke saa meget. Ja, heroverfor vil jeg dog gerne minde om, at da man i 1890—91 behandlede Alderdomsunderstøttelsesloven her i Tinget, udtalte en Venstrefører, Hr. J. C. Christensen, følgende — det findes Sp. 1750 i Folketingstidende for 1890—91 —, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Saa ønskede jeg at gaa den Vej, at man i alt Fald fik en betydelig Del af Pengene ved en Indtægts- og Formueskat med stigende Skala. Thi hvad er i Grunden en Alderdomsforsørgelse? Det er det, at man søger at udjævne den Forskel mellem Formuerne, som Samfundsforholdene har indført, at man søger at raade Bod paa den Skade, at Formuerne er saa forskellige og saa uligeligt fordelte i Landet.“ Ja, siger den højtærede Minister med et stort Smil, De kan drage frem af Rigsdagstidende fra tidligere Forhandlinger alt, hvad De vil, det kommer ikke mig ved, her staar jeg, Indenrigsminister Kragh! Ja, det kan den højtærede Indenrigsminister sige, men det kan Partiet Venstre ikke sige, for Partiet Venstre er vokset ude i Befolkningen netop paa Grund af sin Interesse og sit Arbejde for bl. a. denne Sag, og de gamle ude i Landet — og ogsaa de Venstremænd, som ikke er gamle — er naturligvis berettigede til at sige: Ja, men det er Løfter, det er Veksler, der er udstedt, og det er paa Grundlag af dem, vi har givet Partiet Venstre vor Støtte; maa vi nu bede om at faa Gerninger i samme Aand og Retning. Ministeren kan sagtens sige det, hans Dage behøver ikke at vare længe, men Partiet Venstre, som hæfter for det, tror jeg nok skal være mindre glad ved den kyniske Maade at afvise Fortiden eller rettere sagt Historien paa, som sket er her i Dag.

Saa siger Ministeren — det lagde jeg Mærke til, det var saadan en udmærket Udtalelse, syntes jeg —, at naar vi en Gang indfører Folkeforsikring, maa det nøje overvejes, for, siger han, der skal svares et Bidrag, og naar man svarer et Bidrag, er det saaledes, at saa maa dermed følge en Ret, en Ret til at faa noget for Ydelsen. Men hvis dette er Ministerens Tankegang, saa forstaar jeg ikke, hvorledes man i en anden Lov, som det nu ogsaa fore-